hvorvidt Kristendommens Tanker virkelig sker fyldest i de kristne Lande. Og denne Undersøgelse viser, at Kvinden *som* Kvinde herskes over i Vesten ganske som i Østen, uden at man spørger om hendes Mening — og dette er ifølge Swift ganske simpelt Slaveri. Manden alene laver de Love, hvorefter hun har sig at rette. Han tager hendes Penge, uden at spørge hende derom; han bruger dem uden at raadføre sig med hende (dette — at betale Skat uden Indflydelse paa, hvortil den skal bruges — kaldes, naar det praktiseres af Mænd mod Mænd „Røveri" og „Tyrani").

Hjemmets Ordning hviler ifølge Guds Ord paa Hustruen, men trods dette, er det Manden alene, Manden valgt af Mænd, der i Rigsdagen sidder og bestemmer alt om Hjemmet lige til, om et tilstrækkeligt Antal Fødselshjælpersker kan blive ansatte, om og naar Hustruen maa faa Lov til at arbejde for Føden til sig og Børnene o. s. v. Vi taler om Foræl*dre,* men Moderen har ikke den samme Ret over sit ægtefødte Barn som Faderen. Det er Faderen, der bestemmer, hvor det skal være, i hvilken Religion det skal oplæres, dets Skolegang, Vaksination osv.

For kort Tid siden blev der offentliggjort et meget interessant Brev fra en indisk Dame, gift med en praktiserende Læge derovre. Hun fortalte, hvorledes en Hindukvinde var kommen til hendes Mands Poliklinik lidende af Følgerne af en slem Forbrænding. Og hun fortalte da, at hun havde levet lykkeligt med Mand og Børn, indtil hun en Dag kom for nær til Ilden. Hendes Klæder fængede, og hun blev saa forbrændt, at hun ikke længere kunde passe sit Hus. Hendes Mand jagede hende derfor bort og tog sig en anden Kone. Hun kom hen til Doktoren og bad ham blot at se at faa hende saa rask, at hun kunde komme tilbage til sin Mands Hjem som en Tjenestekvinde uden Løn, saa at hun dog kunde være i Nærheden af sine Børn.

Det er en sørgelig Historie, men selv i det kristne England, fortæller Forf., skete der samtidig en Begivenhed, der vakte en Del Opsigt. En gift kristen Kvinde, var af sin egen Mand bleven berøvet sine to Børn — det ene kun et Par Maaneder gammelt. Derefter narrede han hende bort fra Hjemmet under Paaskud af, at hun der og der skulde finde Børnene. Mens hun var borte, solgte han alle Møblerne og forsvandt med Pengene. Konen henvendte sig om Hjælp til Politiet, men dette erklærede, at Manden havde Retten baade over Børnene og Bohavet, det kunde ikke hjælpe hende. Hun henvendte sig til den højeste Authoritet i Irland. Han svarede, at han havde faaet det Raad ikke at befatte sig med denne Sag. Da Sagen senere kom paa Tale i Rigsdagen, erklærede Ministeren for Irland, at Manden var i sin gode Ret. Loven havde givet ham Forældreretten over Børnene!

Hvilken Forskel er der i Grunden mellem disse to Kvinders Oplevelser?

Det skulde ikke undre mig, slutter Forf., om den indiske Læges Hustru fortsatte og sagde, at hun stadig bad Gud om, at de engelske Kvinder snart maatte vinde deres Stemmeret, fordi, naar de først var fri, vilde de ikke til-